

Karel Hanika – jako na houpačce

Po několikaleté přestávce se na závodech setkáváme znovu. Jak také jinak, když z minibiků na dospělácké závody dorostl jeho syn. Řeč je o brněnském Karlu Hanikovi (6. 1. 1949).

Jiří Franek, foto: autor

Jeho dlouhá závodnická kariéra od prvního startu na ČZ 125 v jihomoravském Rohatci 1973 náramně připomínala dětskou houpačku. Jednou nahoře, jindy, ale o to častěji, dole. Co by tak ale jiného mohl zvlášt čekat, navíc tehdy z platu řidiče sanitky. A mluvit tehdy za dané konstelace o talentu bylo veskrze zbytečné.

Když Karel v roce 1977 zapráskal svým věčným knírkem a jeho Maico prokázalo nebyvalou míru trpělivosti potřebné

k tomu, aby jej dovezlo dvakrát nejen do cíle, ale rovnou na bedny, otevřela se pomyslná brána a jméno Hanika vstoupilo do povědomí diváků na podnicích mistrovství Československa. Jenže letité Maico, nebo v dalších čtyřech letech hybrid s názvem Gemini, oba tyhle aparáty vydaly leda na konce neberoucí zklamání v podobě celkových umístění 14, 26, 17 a 0. Onou nulou se myslí, že Karel nejen nezavádil o body, ale dokonce neviděl cílovou šachovnici, takže po sezoně 1981 spadl zpět do druholigového seriálu přeboru

ČR. Tam Gemini v roce 1983 fungovala zcela ironicky až natolik, že po vavřínech (1-2-1) bral i celkově druhé místo za Mirkem Moravanským a vrátil se zpět na výsluní.

Ve čtyřicítce nedal soupeřům šanci

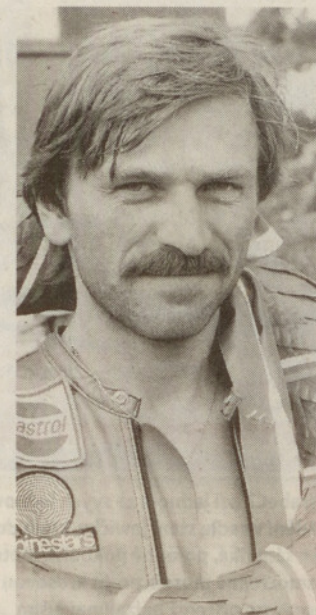
Když však v sezoně 1984 zaregistroval další neslavnou nulu, věci nabraly jiný směr. V šestatřiceti letech (!) se na Juventě dočkal prvního bobkového listí z mistrovského závodu, když dojel druhý v Městci Králové. Celkově páté místo na konci vzbudilo zájem Jardy Grice, muže v pozadí řady závodníků. S MBA pak v roce 1986 oba sahalí po titulu, až jim jej v koncovce vykouřil starý lišák Jirka Šafránek. Rok nato v Autoklubu Pisárky přesadili pánové Kučírek s Vašíč-

kem a Novotným milého Karla na Rotax 125 a zároveň do té doby jím nikdy nesedlanou pětistovku Suzuki! Nakonec z toho vzešlo jedenácté a deváté místo a následně návrat zpět do sedla osminkové MBA, s níž na prahu čtyřicítky bral celková umístění 3. a 6. Jako naprosté šlápnutí do psího lejna se po letech ještě i dnes musí jevit experimenty se čtvrtlitrovým aparátem Bartol. Tahle strojevna byla dokonalým přesypadlem, již když jej sedlal Petr Hlavatka. Jako dnes Karla slyším, kterak se zapřísahal, že se závoděním končí. Jenže poučení „nikdy neříkej nikdy“ platilo i v daném případě. Kde se vzal, tu se vzal již osvědčený Karlův dobrodinec a bylo rozhodnuto. „Seš už dost starý kořen, aby ses povozil, jak se patří...“ Do sezony 1992 vyjel Hanika na výživné superbi-

kové Kawasaki. Ale kdyby jen to. Ve čtyřiceti třech letech doslova nedal soupeřům šanci. V rubrice mistrovství Československa zůstane už napořád uvedeno jeho jméno. Navíc na jaře roku 1993 získal hned tři úvodní mistrovské tituly v řadě.

Závodění vždy to stojí za to

Nebyl by to snad ani Karel, kdyby ze samého vrcholu nepadl rovnou na čenich. Při zkoušení motocyklu si tak dokonale udělal nohu, že rázem bylo vše jinak. Přesto se dokonce ještě na podzim dokázal vrátit, aby aspoň zaknihoval celkově důstojnou šestku a mohl se vrhnout na doléčení. Za řídítky Kawasaki se pak objevil ještě v tréninku na úvodní mistrák v Brně 1995. Když jsme tohle spolu probírali, neodpustil jsem si otázku: Karle, stálo ti tohle všechno, titul, vavří-

ny z mistráků (9-6-7), kopec starosti i trable ze zranění za to? „Seš potroblé, že se tak ptáš zrovna ty, co je to za blbost, no baže to za to stálo!“ Že jsem si raději místo té otázky nedal facku.... ■